TRADUCERE

CONVENȚIA DE LA HAGA ASUPRA COMPETENȚEI, LEGII APLICABILE, RECUNOAȘTERII, EXECUTĂRII ȘI COOPERĂRII PRIVIND RĂSPUNDEREA PĂRINTEASCĂ ȘI MĂSURILE DE PROTECȚIE A COPIILOR

(Adoptată la 19 octombrie 1996)

Statele semnatare ale prezentei convenții,

Luând în considerare necesitatea îmbunătățirii protecției copiilor în situațiile internaționale,

Dorind să evite conflictele între sistemele juridice în privința competenței, legii aplicabile, recunoașterii și executării măsurilor de protecție a copiilor,

Reafirmând importanța cooperării internaționale pentru protecția copiilor,

Confirmând faptul că interesul superior al copilului trebuie să fie luat în considerare cu prioritate,

Constatând necesitarea revizuirii Convenției din 5 octombrie 1961 privind competența autorităților și legea aplicabilă în privința protecției minorilor,

Dorind să stabilească prevederi comune în acest scop, luând în considerare Convenția ONU cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989,

Au convenit următoarele:

CAPITOLUL I

DOMENIUL DE APLICARE AL CONVENȚIEI

Articolul 1

(1) Prezenta convenție are ca obiect:

(a) determinarea statului ale cărui autorități sunt competente să ia măsurile de protecție a persoanei sau a bunurilor copilului;

(b) determinarea legii aplicabile de către aceste autorități în exercițiul competenței lor;

(c) determinarea legii aplicabile răspunderii părintești;

(d) asigurarea recunoașterii și executării unor asemenea măsuri de protecție în toate statele contractante;

(e) stabilirea cooperării necesare între autoritățile statelor contractante pentru a asigura atingerea obiectivelor convenției.

(2) În sensul convenției, termenul „răspundere părintească” include autoritatea părintească sau orice relație similară acestei autorități, prin care se determină drepturi, puteri și obligații ale părinților, ale tutorelui sau ale altui reprezentant legal în legătură cu persoana sau bunurile copilului.

Articolul 2

Convenția se aplică copiilor din momentul nașterii lor și până la împlinirea vârstei de 18 ani.

Articolul 3

Măsurile prevăzute la articolul 1 pot să se refere în mod deosebit la:

(a) atribuirea, exercițiul și restrângerea, totală sau parțială, a răspunderii părintești, precum și la delegarea acesteia;

(b) dreptul de încredințare, inclusiv dreptul privind ocrotirea persoanei copilului și, în special, dreptul de a hotărî asupra locului de reședință a copilului, precum și dreptul de vizită, prin care se înțelege inclusiv dreptul de a lua copilul, pentru o perioadă determinată, într-un alt loc decât reședința sa obișnuită;

(c) tutela, curatela și instituții similare;

(d) desemnarea și atribuțiile oricărei persoane sau organism care are sarcina să se ocupe de persoana copilului sau de bunurile acestuia, să îl reprezinte ori să îl asiste;

(e) plasamentul copilului la familia substitutivă, într-o formă de protecție instituționalizată, protecție prin „kafala" ori o instituție similară;

(f) supravegherea de către autoritățile publice a ocrotirii copilului acordată de către orice persoană căreia acesta i-a fost încredințat;

(g) administrarea, conservarea sau acte de dispoziție privind proprietatea copilului.

Articolul 4

Convenția nu se aplică pentru:

(a) stabilirea sau contestarea filiației;

(b) deciziile privind adopția, măsurile pregătitoare pentru adopție, anularea ori revocarea adopției;

(c) numele și prenumele copilului;

(d) obținerea capacității depline de exercițiu;

(e) obligațiile de întreținere;

(f) legate sau succesiuni;

(g) securitatea socială;

(h) măsurile publice de natură generală în domeniul educației și sănătății;

(i) măsurile luate ca urmare a unor infracțiuni săvârșite de copil;

(j) deciziile privind dreptul de azil și privind imigrația.

CAPITOLUL II

COMPETENȚA

Articolul 5

(1) Autoritățile judiciare sau administrative ale statelor contractante de la reședința obișnuită a copilului au competența de a lua măsuri de protecție a persoanei copilului sau a bunurilor acestuia.

(2) Sub rezerva articolului 7 din convenție, în caz de schimbare a reședinței obișnuite a copilului în alt stat contractant, sunt competente autoritățile din statul noii reședințe obișnuite.

Articolul 6

(1) În situația copiilor refugiați sau a copiilor care, din cauza tulburărilor interne din țara lor, sunt deplasați pe plan internațional, autoritățile statului contractant pe teritoriul căruia se află în prezent acești copii ca rezultat al deplasării lor exercită competența, prevăzută la articolul 5 alineatul (1).

(2) Prevederile alineatului precedent se aplică, de asemenea și copiilor a căror reședință obișnuită nu poate fi stabilită.

Articolul 7

(1) În cazul deplasării sau al neînapoierii ilicite a copilului, autoritățile statului contractant în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau neînapoierii își păstrează competența până când copilul a dobândit o reședință obișnuită într-un alt stat și:

(a) fiecare persoană, instituție sau alt organism având dreptul de încredințare a încuviințat deplasarea sau neînapoierea; sau

(b) copilul a locuit în acel alt stat o perioadă de cel puțin un an după ce persoana, instituția sau alt organism având dreptul de încredințare a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de locul unde se află copilul, dar nicio cerere de înapoiere introdusă în cursul acestei perioade nu este încă examinată, iar copilul s-a integrat în noul mediu.

(2) Deplasarea sau neînapoierea copilului este considerată ca fiind ilicită când:

(a) are loc cu încălcarea dreptului de încredințare a copilului atribuit unei persoane, instituții sau altui organism, separat sau împreună, potrivit legii statului în care copilul își avea reședința obișnuită, imediat înainte de deplasare sau neînapoiere; și

(b) acest drept era exercitat în mod efectiv, separat sau împreună, la momentul deplasării sau neînapoierii, sau ar fi fost astfel exercitat dacă aceste evenimente nu ar fi survenit.

Dreptul de încredințare menționat la litera (a) poate să rezulte în special dintr-o atribuire de plin drept, dintr-o hotărâre judecătorească sau administrativă ori dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului acelui stat.

(3) Cât timp autoritățile menționate la alineatul (1) își păstrează competența, autoritățile statului contractant în care copilul a fost deplasat sau în care a fost reținut pot lua, atunci când este necesar, numai măsuri urgente pentru protecția persoanei sau a bunurilor copilului, în conformitate cu articolul 11.

Articolul 8

(1) Pe cale de excepție, autoritatea statului contractant competentă potrivit articolului 5 sau articolului 6, dacă ea consideră că în anumite situații autoritatea altui stat contractant ar fi mai în măsură să aprecieze interesul superior al copilului, poate:

— fie să solicite acestei autorități, direct sau prin intermediul autorității centrale a acelui stat, să accepte competența de a lua acele măsuri de protecție pe care le consideră necesare;

— fie să suspende soluționarea cauzei și să invite părțile să introducă o asemenea cerere înaintea autorității celuilalt stat.

(2) Statele contractante ale căror autorități pot fi sesizate conform prevederilor alineatului precedent sunt:

(a) statul al cărui cetățean este copilul;

(b) statul în care sunt situate bunurile copilului;

(c) statul ale cărui autorități sunt sesizate cu o cerere de divorț sau separare legală a părinților copilului ori pentru anularea căsătoriei acestora;

(d) statul cu care copilul are cele mai strânse legături.

(3) Autoritățile interesate pot proceda la un schimb de opinii.

(4) Autoritatea solicitată sau sesizată potrivit prevederilor alineatului (1) poate să accepte competența în locul autorității competente conform articolului 5 sau articolului 6, dacă ea consideră că aceasta este în interesul superior al copilului.

Articolul 9

(1) Dacă autoritățile statului contractant menționate la articolul 8 alineatul (2) consideră că în anumite situații sunt mai în măsură să aprecieze interesul superior al copilului, ele pot:

— fie să solicite autorității competente a statului contractant de la reședința obișnuită a copilului, direct sau prin intermediul autorității centrale a acelui stat, să le permită să exercite competența de a lua măsurile de protecție pe care le consideră a fi necesare;

— fie să invite părțile să introducă o asemenea cerere către autoritatea statului contractant de la reședința obișnuită a copilului.

(2) Autoritățile interesate pot proceda la un schimb de opinii.

(3) Autoritatea care inițiază cererea poate exercita competența în locul autorității statului contractant de la reședința obișnuită a copilului numai dacă aceasta din urmă a acceptat această cerere.

Articolul 10

(1) Fără a aduce atingere prevederilor articolelor 5-9, autoritățile unui stat contractant competente să soluționeze cererea de divorț sau de separare legală a părinților unui copil cu reședința obișnuită în alt stat contractant sau pentru anularea căsătoriei lor pot, dacă legea statului lor o permite, să ia măsuri de protecție a persoanei copilului și a bunurilor acestuia, dacă:

(a) la momentul începerii procedurilor, unul dintre părinți are reședința obișnuită în acel stat, iar unul dintre părinți exercită răspunderea părintească în legătură cu copilul; și

(b) competența acestor autorități de a lua asemenea măsuri a fost acceptată de către părinți, precum și de către orice altă persoană care exercită răspunderea părintească în legătură cu copilul, și dacă această competență este in interesul superior al acestuia.

(2) Competența prevăzută la alineatul (1) de a lua măsuri de protecție a copilului încetează de îndată ce hotărârea care admite sau respinge cererea de divorț, de separare legală sau de anulare a căsătoriei a devenit definitivă, ori procedura s-a încheiat din alt motiv.

Articolul 11

(1) În toate cazurile de urgență, autoritățile din orice stat contractant, pe al cărui teritoriu se află copilul sau bunurile sale, au competență de a lua măsurile necesare de protecție.

(2) Măsurile luate conform alineatului precedent cu privire la un copil care are reședința obișnuită într-un stat contractant își încetează efectele de îndată ce autoritățile competente potrivit articolelor 5-10 au luat măsurile impuse de situație.

(3) Măsurile luate conform alineatului (1) cu privire la un copil care are reședința obișnuită într-un stat necontractant își încetează efectele în fiecare stat contractant de îndată ce măsurile impuse de situație și luate de autoritățile unui alt stat sunt recunoscute în statul contractant în cauză.

Articolul 12

(1) Sub rezerva dispozițiilor articolului 7, autoritățile unui stat contractant, pe al cărui teritoriu se află copilul sau bunurile acestuia, au competența de a lua măsuri cu caracter provizoriu pentru protecția persoanei sau a bunurilor copilului, care au un efect teritorial limitat la statul în cauză, în măsura în care asemenea măsuri nu sunt incompatibile cu măsurile deja luate de către autoritățile care au competența potrivit articolelor 5-10.

(2) Măsurile luate potrivit alineatului precedent cu privire la un copil având reședința obișnuită într-un stat contractant își încetează efectele de îndată ce autoritățile competente potrivit articolelor 5-10 au luat o decizie în privința măsurilor de protecție care ar putea fi impuse de situație.

(3) Măsurile luate potrivit alineatului (1) cu privire la un copil având reședința obișnuită într-un stat necontractant își încetează efectele în statul contractant în care măsurile au fost luate, de îndată ce măsurile impuse de situație și luate de autoritățile altui stat sunt recunoscute în statul contractant în cauză.

Articolul 13

(1) Autoritățile dintr-un stat contractant competente potrivit articolelor 5-10 să ia măsuri de protecție a persoanei sau a bunurilor copilului trebuie să se abțină de a se pronunța dacă, la momentul începerii procedurii, măsuri corespunzătoare situației au fost cerute autorităților unui alt stat contractant, de asemenea având competență potrivit articolelor 5-10 la momentul solicitării, iar acestea sunt încă în curs de examinare.

(2) Prevederile alineatului precedent nu se aplică dacă autoritățile înaintea cărora a fost inițial introdusă cererea pentru luarea măsurilor au renunțat la competență.

Articolul 14

Măsurile luate în aplicarea articolelor 5-10 rămân în vigoare conform prevederilor acestora, chiar dacă o schimbare de împrejurări a îndepărtat elementele pe care a fost întemeiată competența, atât vreme cât autoritățile competente potrivit convenției nu au modificat, înlocuit sau înlăturat asemenea măsuri.

CAPITOLUL III

LEGEA APLICABILĂ

Articolul 15

(1) În exercitarea competenței care le-a fost atribuită potrivit dispozițiilor capitolului II, autoritățile statelor contractante aplică legea lor națională.

(2) Cu toate acestea, în măsura în care protecția persoanei sau a bunurilor copilului o impune, în mod excepțional ele pot aplica sau pot lua în considerare legea unui alt stat cu care situația respectivă prezintă cea mai strânsă legătură.

(3) Dacă reședința obișnuită a copilului se schimbă în alt stat contractant, legea acestui stat se aplică, din momentul modificării situației, condițiilor de aplicare a măsurilor luate în statul vechii reședințe obișnuite.

Articolul 16

(1) Atribuirea sau încetarea răspunderii părintești de plin drept, fără intervenția autorității judecătorești sau administrative, este reglementată de legea statului unde copilul își are reședința obișnuită.

(2) Atribuirea sau încetarea răspunderii părintești printr-un acord ori un act unilateral, fără intervenția autorității judecătorești sau administrative, este reglementată de legea statului unde copilul avea reședința obișnuită la momentul la care acordul sau actul unilateral își produc efectele.

(3) Răspunderea părintească care există potrivit legii statului de reședință obișnuită a copilului se menține și după schimbarea reședinței obișnuite în alt stat.

(4) Dacă reședința obișnuită a copilului se schimbă, atribuirea răspunderii părintești de plin drept către o persoană care nu este încă învestită cu această răspundere este reglementată de legea statului de la noua reședință obișnuită.

Articolul 17

Exercitarea răspunderii părintești este reglementată de legea statului de la reședința obișnuită a copilului. Dacă reședința obișnuită a copilului se schimbă, situația este reglementată de legea statului de la noua reședință obișnuită.

Articolul 18

Răspunderea părintească menționată la articolul 16 poate fi retrasă sau condițiile exercitării ei pot fi modificate prin măsuri luate în vederea aplicării acestei convenții.

Articolul 19

(1) Validitatea unui act încheiat între un terț și o altă persoană care ar avea calitatea de reprezentant legal al copilului potrivit legii statului în care actul a fost încheiat nu poate fi contestată, nici răspunderea terțului angajată pe motivul că cealaltă persoană nu avea calitatea de reprezentant legal al copilului potrivit legii desemnate de prevederile prezentului capitol, afară dacă terțul a cunoscut ori trebuia să fi cunoscut că răspunderea părintească era reglementată de această lege.

(2) Alineatul precedent se aplică numai dacă actul a fost încheiat între persoane prezente pe teritoriul aceluiași stat.

Articolul 20

Prevederile prezentului capitol se aplică chiar dacă legea desemnată de ele este legea unui stat necontractant.

Articolul 21

(1) În sensul prezentului capitol, prin termenul „lege" se are în vedere legea în vigoare într-un stat, cu excepția regulilor aplicabile conflictului de legi.

(2) Cu toate acestea, dacă legea aplicabilă conform articolului 16 este cea a unui stat necontractant și dacă regulile de conflict ale acelui stat desemnează legea unui alt stat necontractant care aplică propria sa lege, se aplică legea celui din urmă stat. Dacă legea acestui stat necontractant nu este recunoscută ca fiind aplicabilă, legea aplicabilă va fi cea desemnată de articolul 16.

Articolul 22

Aplicarea legii desemnate de prevederile prezentului capitol poate fi refuzată numai dacă această aplicare ar fi în mod vădit contrară ordinii publice, luând în considerare interesul superior al copilului.

CAPITOLUL IV

RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA

Articolul 23

(1) Măsurile luate de către autoritățile unui stat contractant sunt recunoscute de plin drept în alte state contractante.

(2) Recunoașterea poate fi refuzată în următoarele cazuri:

(a) dacă măsura a fost luată de către autoritatea a cărei competență nu a fost stabilită pe unul dintre temeiurile prevăzute pentru aceasta în capitolul II;

(b) dacă măsura a fost luată, cu excepția unei situații de urgență, în cadrul unei proceduri judecătorești sau administrative, fără să se fi dat posibilitatea copilului de a fi audiat, prin încălcarea principiilor fundamentale de procedură ale statului solicitat;

(c) la cererea oricărei persoane care susține că măsura i-a încălcat răspunderea părintească, dacă o asemenea măsură a fost luată, cu excepția unei situații de urgență, fără să se fi dat posibilitatea acestei persoane de a fi audiată;

(d) dacă o asemenea recunoaștere este în mod vădit contrară ordinii publice a statului solicitat, luând în considerare interesul superior al copilului;

(e) dacă măsura este incompatibilă cu o măsură ulterioară luată de un stat necontractant unde copilul își are reședința obișnuită, când această măsură ulterioară îndeplinește condițiile de recunoaștere în statul solicitat;

(f) dacă procedura prevăzută la articolul 33 nu a fost respectată.

Articolul 24

Fără a aduce atingere prevederilor articolului 23 alineatul (1), orice persoană interesată poate solicita autorităților competente ale unui stat contractant să decidă asupra recunoașterii sau nerecunoașterii unei măsuri luate în alt stat contractant. Procedura este reglementată de legea statului solicitat.

Articolul 25

Autoritatea statului solicitat este ținută de constatările de fapt pe baza cărora autoritatea statului care a luat măsura și-a întemeiat competența.

Articolul 26

(1) Dacă măsurile luate într-un stat contractant și care sunt executorii presupun acte de executare într-un alt stat contractant, ele sunt, în acest alt stat, declarate executorii sau înregistrate în vederea executării, la solicitarea oricărei părți interesate, potrivit procedurii prevăzute de legea acestui stat.

(2) Fiecare stat contractant aplică la declarația de *exequatur* sau de înregistrare o procedură simplă și rapidă.

(3) Declarația de *exequatur* ori de înregistrare nu poate fi refuzată decât pentru unul dintre motivele prevăzute la articolul 23 alineatul (2).

Articolul 27

Fără a aduce atingere situațiilor în care revizuirea este necesară în aplicarea articolelor precedente, măsurile luate nu se revizuiesc pe fond.

Articolul 28

Măsurile luate într-un stat contractant și declarate ca executorii sau înregistrate în vederea executării în alt stat contractant sunt puse în executare ca și cum ar fi fost luate de autoritățile acestui stat. Punerea în executare se face potrivit legii statului solicitat în limitele stabilite de acesta, luând în considerare interesul superior al copilului.

CAPITOLUL V

COOPERAREA

Articolul 29

(1) Fiecare stat contractant își desemnează o autoritate centrală cu sarcina de a duce la îndeplinire obligațiile care îi sunt impuse de convenție.

(2) Statele federale, statele cu mai multe sisteme de drept sau statele având unități teritoriale autonome sunt libere să desemneze mai mult de o autoritate centrală și să specifice întinderea teritorială sau personală a atribuțiilor lor. Când un stat a numit mai mult de o autoritate centrală, el desemnează autoritatea centrală căreia îi poate fi adresată orice comunicare în vederea transmiterii ei către autoritatea centrală competentă în cadrul acestui stat.

Articolul 30

(1) Autoritățile centrale trebuie să coopereze între ele și să promoveze cooperarea între autoritățile competente în statele lor în scopul realizării obiectivelor convenției.

(2) Acestea trebuie, în legătură cu aplicarea convenției, să ia măsurile potrivite pentru a furniza informații cu privire la legislația proprie, precum și cu privire la serviciile disponibile în domeniul protecției copiilor.

Articolul 31

Autoritatea centrală a unui stat contractant ia, fie direct, fie cu sprijinul autorităților publice sau altor organisme, măsurile potrivite pentru:

(a) a facilita comunicarea și a oferi asistența prevăzută pentru aceasta la articolele 8 și 9 și în acest capitol;

(b) a facilita, prin mediere, conciliere sau alte mijloace asemănătoare, înțelegeri asupra soluțiilor privind protecția persoanei sau a bunurilor copilului în situațiile cărora li se aplică dispozițiile convenției;

(c) a ajuta, la cererea autorității competente a altui stat contractant, la localizarea copilului, atunci când există indicii că acesta se află pe teritoriul statului solicitat și are nevoie de protecție.

Articolul 32

La cererea motivată a autorității centrale sau a unei alte autorități competente dintr-un stat contractant cu care copilul are strânse legături, autoritatea centrală a statului contractant unde copilul își are reședința obișnuită și unde acesta se află în prezent poate, direct sau cu ajutorul autorităților publice sau al altor organisme:

(a) să furnizeze un raport privind situația copilului;

(b) să solicite autorității competente din statul său să ia în considerare posibilitatea de a lua măsuri privind protecția persoanei sau a bunurilor copilului.

Articolul 33

(1) Dacă autoritatea competentă potrivit articolelor 5-10 are în vedere plasamentul copilului într-o familie substitutivă sau într-o instituție, ori măsuri de ocrotire prin „kafala" sau o instituție similară și dacă un asemenea plasament ori asemenea măsuri de ocrotire au loc în alt stat contractant, trebuie în prealabil să se consulte cu autoritatea centrală sau altă autoritate competentă din cel din urmă stat. În acest sens, trebuie să transmită un raport privind copilul, împreună cu motivele privind plasamentul sau măsurile de îngrijire propuse.

(2) Decizia privind plasamentul sau măsurile de ocrotire poate fi luată în statul solicitant numai dacă autoritatea centrală sau altă autoritate competentă a statului solicitat a consimțit la plasament sau la măsurile de ocrotire, ținând seama de interesul superior al copilului.

Articolul 34

(1) În cazul în care se intenționează a se lua o măsură de protecție, dacă situația o cere, autoritățile competente potrivit convenției pot solicita autorităților celorlalte state contractante care au informații relevante pentru protecția copilului să le fie comunicate aceste informații.

(2) Fiecare stat contractant va putea să declare ca cererile în temeiul primului alineat să fie comunicate autorităților sale numai prin intermediul autorității sale centrale.

Articolul 35

(1) Autoritățile competente ale unui stat contractant pot să ceară autorităților competente ale altui stat contractant să asigure asistență în aplicarea măsurilor de protecție luate potrivit acestei convenții, în mod deosebit în ceea ce privește asigurarea exercitării efective a dreptului de vizită, precum și a dreptului de a menține legături personale directe și regulate cu copilul.

(2) Autoritățile unui stat contractant pe teritoriul căruia copilul nu își are reședința obișnuită pot, la cererea părintelui rezident în acel stat și care dorește să obțină ori să mențină legăturile personale cu copilul, să culeagă informații ori probe și să se pronunțe asupra capacității acelui părinte de a exercita dreptul de avea legături personale cu copilul, precum și condițiile în care acest drept poate fi exercitat de către acel părinte. O autoritate care are competență, potrivit articolelor 5-10, de a decide asupra dreptului de a avea legături personale cu copilul este obligată, înainte de a se pronunța, să ia în considerare aceste informații, probe sau concluzii.

(3) O autoritate care are competență, potrivit articolelor 5-10, de a hotărî asupra dreptului de a avea legături personale cu copilul poate să suspende procedura până la soluționarea unei cereri formulate conform alineatului (2), în special atunci când ea este sesizată cu o cerere prin care se urmărește modificarea sau încetarea dreptului de a avea legături personale cu copilul, conferit de autoritățile statului vechii reședințe obișnuite.

(4) Nicio dispoziție a prezentului articol nu împiedică o autoritate competentă potrivit articolelor 5-10 de a lua măsuri provizorii până la soluționarea unei cereri formulate conform alineatului (2).

Articolul 36

În toate cazurile în care copilul este expus unui pericol grav, autoritățile competente din statul contractant în care au fost luate sau urmează să fie luate măsuri de protecție față de acel copil, dacă au fost informate despre schimbarea reședinței copilului sau despre prezența copilului într-un alt stat, la rândul lor informează autoritățile acelui stat despre pericol și despre măsurile luate sau în curs de a fi luate.

Articolul 37

O autoritate nu poate solicita ori transmite informații obținute conform prevederilor acestui capitol, dacă, în opinia sa, aceasta este de natură să ducă la punerea în primejdie a persoanei sau a bunurilor copilului ori să aducă atingere gravă libertății ori vieții unuia dintre membrii familiei copilului.

Articolul 38

(1) Fără a aduce atingere posibilității de a stabili cheltuieli rezonabile pentru serviciile oferite, autoritățile centrale, precum și alte autorități publice ale statelor contractante suportă propriile cheltuieli care decurg din aplicarea dispozițiilor prezentului capitol.

(2) Un stat contractant poate încheia acorduri cu unul sau mai multe state contractante cu privire la repartizarea acestor cheltuieli.

Articolul 39

Orice stat contractant poate încheia acorduri cu unul sau mai multe state contractante în scopul îmbunătățirii aplicării prevederilor acestui capitol în cadrul colaborării reciproce. Statele care au încheiat un astfel de acord vor notifica o copie după acesta depozitarului convenției.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 40

(1) Autoritățile statului contractant unde copilul își are reședința obișnuită sau cele ale statului contractant unde a fost luată o măsură de protecție pot să elibereze persoanei care exercită drepturile și îndatoririle părintești ori persoanei căreia i-a fost încredințat spre ocrotire copilul, ca persoană și bunuri, la cererea sa, un certificat care să arate calitatea și limitele în care această persoană poate acționa, precum și puterile care îi sunt conferite.

(2) Capacitatea și puterile arătate în certificatul sus-menționat sunt prezumate a fi învestite în acea persoană, până la proba contrarie.

(3) Fiecare stat contractant desemnează autoritățile împuternicite să elibereze acest certificat.

Articolul 41

Datele cu caracter personal culese și transmise potrivit convenției nu vor putea fi utilizate în alt scop decât cel pentru care au fost culese și transmise.

Articolul 42

Autoritățile cărora le-au fost transmise aceste informații sunt ținute să păstreze confidențialitatea asupra lor, potrivit legii aplicabile în statul respectiv.

Articolul 43

Toate documentele înaintate ori eliberate potrivit acestei convenții sunt scutite de orice legalizare ori alte formalități similare.

Articolul 44

Fiecare stat contractant poate să își desemneze autoritățile cărora cererile prevăzute la articolele 8, 9 și 33 din convenție trebuie să le fie transmise.

Articolul 45

(1) Desemnările autorităților prevăzute la articolele 29 și 44 vor fi comunicate Biroului Permanent al Conferinței de Drept Internațional Privat de la Haga.

(2) Declarația prevăzută la articolul 34 alineatul (2) va fi făcută către depozitarul convenției.

Articolul 46

Un stat contractant în care se aplică mai multe sisteme de drept sau ansambluri de reguli diferite în domeniul protecției copilului și a proprietății acestuia nu este ținut să aplice prevederile convenției conflictelor privind numai aceste sisteme de drept ori ansambluri de reguli.

Articolul 47

Referitor la statul în care două sau mai multe sisteme de drept sau ansambluri de reguli ce au legătură cu domeniul reglementat de convenție, se aplică în unități teritoriale diferite:

1. orice referire la reședința obișnuită în acel stat privește reședința obișnuită într-o unitate teritorială;

2. orice referire la prezența copilului în acel stat privește prezența copilului într-o unitate teritorială;

3. orice referire la situarea proprietății ori a bunurilor copilului în acel stat privește situarea proprietății copilului într-o unitate teritorială;

4. orice referire la statul al cărui cetățean este copilul privește unitatea teritorială desemnată de legea statului respectiv sau, în absența unor prevederi legale exprese, unitatea teritorială cu care copilul are cele mai strânse legături;

5. orice referire la statul a cărui autoritate este sesizată cu o cerere de divorț sau de separare legală a părinților copilului, ori de anulare a căsătoriei acestora privește unitatea teritorială a cărei autoritate este sesizată cu o astfel de cerere;

6. orice referire la statul cu care copilul are legături strânse privește unitatea teritorială cu care copilul are astfel de legături;

7. orice referire la statul pe teritoriul căruia copilul a fost deplasat ori reținut privește unitatea teritorială în care copilul a fost deplasat ori reținut;

8. orice referire la organismele ori autoritățile acelui stat, altele decât autoritățile centrale, privește organismele sau autoritățile autorizate să acționeze în unitatea teritorială respectivă;

9. orice referire la legea, procedura sau autoritatea statului în care a fost luată o măsură de protecție privește legea, procedura sau autoritatea din unitatea teritorială în care a fost luată măsura respectivă;

10. orice referire la legea, procedura sau autoritatea statului solicitat privește legea, procedura sau autoritatea din unitatea teritorială în care este cerută recunoașterea sau executarea actului respectiv.

Articolul 48

În scopul identificării legii aplicabile potrivit capitolului III, atunci când un stat are două sau mai multe unități teritoriale, fiecare având propriul său sistem de drept și reguli pentru domeniile acoperite de convenție, sunt aplicabile următoarele reguli:

(a) dacă prevederile legale în vigoare într-un stat coincid cu cele aplicabile în unitatea teritorială, se aplică legea unității teritoriale respective;

(b) în absența unor astfel de prevederi legale, se aplică legea unității teritoriale, astfel cum a fost definită la articolul 47.

Articolul 49

În scopul identificării legii aplicabile potrivit capitolului III referitor la statul în care există două sau mai multe sisteme de drept și reguli cărora se supun diferite categorii de persoane în ceea ce privește domeniile acoperite de această convenție, se aplică următoarele reguli:

(a) în prezența regulilor în vigoare în acel stat care identifică care dintre aceste legi este aplicabilă, se aplică această lege;

(b) în absența unor astfel de reguli, se aplică legea sau regulile de drept cu care copilul are cele mai strânse legături.

Articolul 50

Această convenție nu afectează aplicarea prevederilor Convenției din 25 octombrie 1980 privind aspectele civile ale răpirii de copii, între statele contractante ale celor două convenții. Totuși, nimic nu împiedică invocarea prevederilor acestei convenții în scopul obținerii înapoierii copilului care a fost deplasat ori reținut ilicit ori pentru a organiza dreptul de vizită.

Articolul 51

În ceea ce privește relația dintre statele contractante, această convenție înlocuiește Convenția din 5 octombrie 1961 privind competența autorităților și legea aplicabilă pentru protecția minorilor, precum și Convenția privind tutela minorilor, semnată la Haga la 12 iunie 1902, fără a aduce atingere recunoașterii măsurilor luate potrivit Convenției din 1961 susmenționate.

Articolul 52

(1) Această convenție nu derogă de la nici un instrument internațional la care statele contractante sunt părți și care conține prevederi privind domeniile reglementate de prezenta convenție, cu excepția cazului în care există o declarație contrară făcută de statele părți ale acestui instrument.

(2) Această convenție nu afectează posibilitatea ca unul sau mai multe state contractante să încheie între ele acorduri care să cuprindă, în ceea ce privește pe copiii cu reședința obișnuită într-unul din statele părți ale unui astfel de acord, dispoziții referitoare la materiile reglementate de prezenta convenție.

(3) Acordurile încheiate de către unul sau mai multe state contractante în domeniile reglementate de prezenta convenție nu afectează, în raporturile acestor state cu alte state contractante, aplicarea dispozițiilor prezentei convenții.

(4) Prevederile alineatelor precedente se aplică, de asemenea, și legilor uniforme întemeiate pe legături regionale ori de altă natură între statele interesate.

Articolul 53

(1) Convenția se aplică măsurilor de protecție numai dacă acestea au fost luate într-un stat după ce convenția a intrat în vigoare în acel stat.

(2) Convenția se aplică recunoașterii și executării măsurilor luate după intrarea ei în vigoare, în raporturile dintre statul unde măsurile au fost luate și statul solicitat.

Articolul 54

(1) Orice comunicare trimisă autorității centrale ori altor autorități dintr-un stat contractant se va face în limba originală și va fi însoțită de traducerea în limba oficială ori într-una dintre limbile oficiale ale acestui stat ori, dacă acest lucru nu este posibil, în limbile franceză sau engleză.

(2) Totuși, un stat contractant poate, sub rezerva prevăzută la articolul 60, să se opună utilizării fie a limbii franceze, fie a limbii engleze.

Articolul 55

(1) Potrivit articolul 60, un stat contractant va putea:

(a) să rezerve competența autorităților sale de a lua măsuri pentru protecția bunurilor copilului situate pe teritoriul său;

(b) să rezerve dreptul de a nu recunoaște răspunderea părintească ori măsurile care sunt incompatibile cu măsurile luate de autoritățile sale privind bunurile ori aceste bunuri.

(2) Rezerva va putea fi restrânsă la anumite categorii de bunuri.

Articolul 56

Secretarul general al Conferinței de la Haga de Drept Internațional Privat convoacă periodic o comisie specială în scopul examinării funcționării practice a convenției.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 57

(1) Convenția este deschisă spre semnare statelor care erau membre ale Conferinței de la Haga de Drept Internațional Privat la momentul celei de-a optsprezecea sesiuni a acesteia.

(2) Ea va fi ratificată, acceptată ori aprobată, iar instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse la Ministerul Afacerilor Externe al Regatului Țărilor de Jos, depozitar al convenției.

Articolul 58

(1) Orice stat va putea adera la convenție după intrarea sa în vigoare, conform articolului 61 alineatul (1).

(2) Instrumentul de aderare va fi depus la depozitarul convenției.

(3) Aderarea nu va avea efecte decât în raporturile dintre statul aderant și statele contractante care nu au ridicat obiecții la aderare în termen de 6 luni după primirea notificării prevăzute la articolul 63 litera (b). O asemenea obiecție va putea fi ridicată, de asemenea, de către orice stat în momentul ratificării, acceptării sau aprobării convenției, ulterior aderării. Aceste obiecții vor fi notificate depozitarului.

Articolul 59

(1) Un stat care are două sau mai multe unități teritoriale în care diferite sisteme de drept se aplică materiilor reglementate de prezenta convenție va putea, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, să declare că prezenta convenție se va aplica tuturor unităților sale teritoriale ori numai uneia sau mai multora dintre acestea și va putea, în orice moment, să modifice această declarație făcând o nouă declarație.

(2) Aceste declarații vor fi notificate depozitarului convenției și vor indica expres unitățile teritoriale la care convenția se aplică.

(3) Dacă un stat nu face declarația prevăzută de prezentul articol, convenția se va aplica pe întreg teritoriul acestui stat.

Articolul 60

(1) Orice stat contractant va putea, cel mai târziu la momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării ori la momentul unei declarații făcute în conformitate cu articolul 59, să facă fie una, fie ambele rezerve prevăzute la articolul 54 alineatul (2) și la articolul 55. Nici o altă rezervă nu va fi admisă.

(2) Orice stat va putea, în orice moment, să retragă o rezervă pe care a făcut-o. Această retragere va fi notificată depozitarului convenției.

(3) Rezerva își încetează efectele în prima zi a celei de-a treia luni calendaristice începând de la momentul notificării menționate în alineatul precedent.

Articolul 61

(1) Convenția va intra în vigoare în prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de trei luni după depunerea celui de-al treilea instrument de ratificare, acceptare ori aprobare, prevăzut la articolul 57.

(2) Ulterior, convenția va intra în vigoare:

(a) pentru fiecare stat care o ratifică, acceptă ori aprobă subsecvent, în prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de trei luni după depunerea instrumentului de ratificare, acceptare, aprobare ori aderare;

(b) pentru fiecare stat aderant, în prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de trei luni după expirarea termenului de șase luni prevăzut la articolul 58 alineatul (3);

(c) pentru unitățile teritoriale asupra cărora convenția a fost extinsă, conform articolului 59, în prima zi a lunii următoare expirării unui termen de trei luni după notificarea prevăzută în acest articol.

Articolul 62

(1) Orice stat parte la convenție o va putea denunța printr-o notificare adresată, în scris, depozitarului. Denunțarea va putea să se limiteze la anumite unități teritoriale cărora li se aplică prezenta convenție.

(2) Denunțarea va produce efect în prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de douăsprezece luni după data primirii notificării de către depozitar. Atunci când este specificată în notificare o perioadă mai lungă pentru producerea efectului denunțării, aceasta va avea efect la expirarea perioadei menționate.

Articolul 63

Depozitarul va notifica statelor membre ale Conferinței de la Haga de Drept Internațional Privat și statelor care au aderat conform articolului 58 următoarele:

(a) semnările, ratificările, acceptările și aprobările prevăzute la articolul 57;

(b) aderările și obiecțiunile la aderări prevăzute la articolul 58;

(c) data intrării în vigoare a convenției potrivit articolului 61;

(d) declarațiile prevăzute la articolul 34 alineatul (2) și la articolul 59;

(e) acordurile prevăzute la articolul 39;

(f) rezervele prevăzute la articolul 54 alineatul (2) și la articolul 55, precum și retragerea rezervelor prevăzute la articolul 60 alineatul (2);

(g) denunțările prevăzute la articolul 62.

Drept pentru care subsemnații, legal împuterniciți, au semnat prezenta convenție.

Întocmită la Haga la 19 octombrie 1996, în limbile engleză și franceză, ambele texte având valoare egală, într-un singur exemplar, care se va depune în arhivele Guvernului Regatului Țărilor de Jos și a cărui copie certificată pentru conformitate va fi comunicată, pe cale diplomatică, fiecărui stat membru reprezentat la cea de-a optsprezecea sesiune a Conferinței de la Haga de Drept Internațional Privat.